

Sisäinen eheytyminen - yksi tavoite ja monta tietä

Gnostilaisen yhteisön huhtikuun teema on sisäinen eheytyminen. Elämän myötä- ja vastamäet ja jo lähtökohtaisesti tasapainon vähäisyys aiheuttavat eheytyksen tarpeen. Valon etsiminen on vaeltamista eri asteisessa varjoissa, hämäräsää ja toisinaan täysin pimeässäkin hapuilua.

Me yritämme muuttaa elämäämme ja keksiä ratkaisuja, joilla me voisimme välttää tunteidemme kohtaamisen. Tässä vaiheessa huomio keskittyy tuskan erilaisiin ilmenemismuotoihin ja siihen, kuinka jonkin tuskan ilmenemismuodon voisi saada "haltuun". Se auttaa vain selviämään hetken yli. Se ei paranna. Silti selviämistä ei pidä väheksyä. Kukaan ei voisi parantua, ellei selviäisi siihen asti, että alkaa parantua. Tähän vaiheeseen kuuluvat esimerkiksi termit tuska, hämmennys, sekaannus, avuttomuus ja turtuneisuus. Me emme vielä katso sisällemme, vaan yritämme muuttaa olosuhteita ja käyttäytymistä ja tehdä mitä tahansa, jolla saisimme olomme helpommaksi.

Me emme eheytymisprosessin edetessä pelkää tunteiden kokemista ja alamme ymmärtää, että meidän on koettava ne, jotta tuskamme pääsee pois. Me emme kaipaa välitöntä helpotusta, sillä me emme enää usko siihen. Me lakkaamme taistelemasta ja alamme antautua. Me alamme saada kokemusta tuskan vastaanottamisesta ja työstämisestä. Tähän vaiheeseen kuuluvat sellaiset termit kuin riippuvuudet, pakkomielteet, persoonallisuushäiriöt ja turvalliset ihmiset. Me olemme lakanneet katsomasta tuskan erilaisia ilmenemismuotoja ja katsomme sen sijaan omaa sisäistä maailmaamme. Pimeydestä, kauhusta, riippuvuuksista ja kieroutumista on tullut mielenkiintoisia asioita, ja me koemme elävämme niiden keskellä jännittävässä ja rikkaassa maailmassa. Me näemme itsemme ja koko maailman uudella tavalla. Me opiskelemme ymmärtääksemme paranemisprosessia ja kuljemme omia tunteitamme kohti silloinkin kun ne ovat vaikeita. Meidän sisäinen maailmamme kiehtoo meitä, ja me koemme vapautuvamme paljosta tuskasta. Me käsittelemme syviä haavoja ja ajan saatossa luovumme omista riippuvuuksistamme.

Edistyessämme alamme työstää omia ydinasioitamme, kuten "kaikki tai ei mitään"-ajattelua, häpeää, pelkoa, vihaa ja rajojen asettamista. Me työstämme mieleemme liikkeitä ja näemme niissä paljon rikkautta. Me vapaudumme, saamme luonnollisuutta ja rohkeutta, ja meidän Todellinen Itsemme alkaa kukoistaa. Me alamme kokea kuulumista ja löydämme Itsen, ja samaan aikaan paradoksaalisesti itsen merkitys vähenee. Ego alkaa kadota ja sen tilalle alkaa tulla itseä suurempi identiteetti, joka on myötätuntoinen, nöyrä ja rakastava, mutta silti luja.

Hengellisyys liittyy meidän suhteeseemme itseemme, muihin ihmisiin, elämään ja Jumalaan sellaisena kuin hänet käsitämme. Me kasvamme yli vastakohtien näkemään maailman, jossa tuska ja onni eivät ole eri asioita, ja jossa hyvyyttä ja pahuutta ei voida määritellä niillä yksinkertaisilla määrittelyillä, joihin me olimme tottuneet. Meidän ymmärryksemme laajenee ja meihin syntyy suuri tila, jossa kaikki se, mikä on, saa tilan olla sitä, mitä se on. Me alamme nähdä elämän laajemmasta näkökulmasta – näkökulmasta, jossa mikään inhimillinen ei ole vierasta, torjuttavaa eikä vihattavaa. Me alamme ymmärtää, että kaikki voi parantua vain rakastamalla, ja että viha, torjunta, ja vastamielisyys olivat vain meidän pienen egomme reaktiota sisällämme olevaan

käsittlemättömään levottomuuteen. Me alamme rakastaa ilman ehtoja, ja sen keskellä me ymmärrämme oman inhimillisyytemme rajoitukset ja puutteet, ja rakastamme itseämmekin ilman ehtoja. Me näemme Korkeamman Voimamme hyvyuden ja elämme hänen rakkautensa keskellä.

Meillä on edessämme hieno elämä. Jo eheytyksen tavoittelu on upeaa. Se ei ole koskaan raskasta. Se, mistä me tulemme, voi olla raskasta, surullista ja surkeaa. Mutta se, mistä me tulemme, ei määrää sitä, mihin me menemme.

Gnostilaiseen perinteeseen kuuluu Valon etsiminen. Osana tätä elämän ketjua on eheytykseen pyrkiminen. Monta tietä ja tapaa on todennäköisesti olemassa aivan kuin vuoren huipulle kiipeämisen vertauskuvassa. Osa rinteistä ja rotkoista on vaikeakulkuisia ja vaarallisiakin, mutta laella ollaan lopulta perillä ja vatsa silloin meillä on mahdollisuus nähdä laaja maisema, niin sanottu Iso Kuva.